

Quan vaig proposar de fer *Solitud* em van dir que era un projecte condemnat al fracàs: impossible plasmar la descripció del paisatge, la simbiosi entre aquest i el cos femení de la protagonista; impossible fer teatral la complexitat i la riquesa de l'ús de la llengua i, sobretot, impossible superar l'experiència individual que la majoria de vosaltres heu tingut quan vau llegir la novel·la. A mi, l'empremta de *Solitud* m'acompanya des que la vaig llegir quan tenia 17 anys, i el que us proposem és fer un viatge. *Solitud* és un viatge, és el viatge de la Mila –el del seu desig– fins a esdevenir una persona autoconscient, fins a trobar la llibertat personal en la solitud real però escollida, però per a nosaltres, més important que aquest és el viatge que fa ella com a narradora fins a explicar la seva pròpia història, perquè és quan ordena els fets, quan els explica, que apareix la comprensió. I en aquest sentit potser és la narradora qui té el viatge més interessant, més que la mateixa Mila. Potser l'important no és tant el que passa a la novel·la com el procés de narrar-ho, i així per a nosaltres el procés en viu, de posar-ho en un escenari i de fer-ho teatral. De posar-hi la veu i de construir aquest bosc de símbols, aquesta personalitat femenina, cap a l'autèntic sentit de les coses. La Mila finalment pren la paraula en el món opressiu dels homes, i es fa amb la seva història. Jo em pregunto, és de fet *Solitud* una obra de teatre impossible? O una novel·la sorprenentment teatral?

Alicia Gorina